

Kendelse

afsagt den 13. april 2021

Sag nr. 2020-80-0572

[Klager]

mod

Politiken

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen *"Ny anklage mod [Klager]: »Jeg bliver så opstemt af gravide kvinder«*", som blev bragt på Politikens netavis politiken.dk den 18. oktober 2020, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder krænkende og skadelige oplysninger om ham, som ikke blev efterprøvet inden offentliggørelsen. [Klager] har også klaget over, at Politiken har afvist at slette artiklen fra politiken.dk.

---

1 Sagsfremstilling

Forud for offentliggørelsen

[Klager] har over for Pressenævnet fremlagt kopi af en mail, som efter det oplyste blev sendt den 18. oktober 2020 kl. 20.47 fra journalisten bag artiklen til [Klager]s daværende pressechef. Af mailen fremgår:

"Kære [Pressechefen]

Et skud i tågen på en alt andet end nem aften for dig: men hvis du skulle få kastet en enkelt kommentar fra [Klager] ind til [Chefredaktør A]s anklage, vil jeg være mor-derligt glad for at høre fra dig....

[...]"

Den påklagede artikel

Politiken bragte den 18. oktober 2020 kl. 22.16 artiklen *"Ny anklage mod [Klager]: »Jeg bliver så opstemt af gravide kvinder«*". Artiklen har følgende underrubrik:

"Chefredaktør [Chefredaktør A] følte sig krænket af den daværende justitsminister til en officiel frokost i 1990'erne. [Teksten er efterfølgende ændret og lyder nu:

”Chefredaktør [Chefredaktør A] beretter, at hun var udsat for nærgående adfærd fra den daværende justitsminister til en officiel frokost i 1990’erne”, *Pressenævnet*”

Af artiklen fremgår:

”Mens [Klager] (S) kæmper for sit politiske liv på et skæbnemøde på Københavns Rådhus, træder endnu en kvinde frem med anklager om krænkelser mod overborgmesteren. På Facebook skriver chefredaktøren på mediet [Mediet], [Chefredaktør A], om en episode fra 1990’erne, hvor hun mærkede [Klager]s hånd på sit lår. Dengang var [Klager] justitsminister.

»Nuvel – vi sidder ved bordet, og pludselig mærker jeg ministerens hånd under bordet, under min kjole, hvor han har anbragt hånden helt oppe ved mit skridt. Instinktivt og noget paf rykker jeg mig væk i ét sæt – vi kender ikke hinanden og havde så vidt jeg husker aldrig talt sammen før. »Hvad foregår der«, spørger jeg, og ministeren svarer »Åh, undskyld, jeg bliver bare altid så opstemt af gravide kvinder«.

Og det var det. Nothing more, nothing less«, skriver [Chefredaktør A] i sit opslag.

Følte sig ikke krænket

Hun understreger, at »jeg følte mig ikke selv krænket« af episoden. Den fandt sted ved en officiel frokost på »et slot« i København, hvortil [Chefredaktør A] var inviteret som repræsentant for [Avis A]. Hun fik [Klager] til bords og mærkede pludselig hans hånd på sit lår.

»Jeg følte mig heller ikke som offer, for jeg er vokset op i dansk journalistik i 90’erne, og som rigtig mange andre kvinder, der har ’gjort karriere’ i det københavnske mediemiljø ... følte jeg mig dels som »en af drengene«, dels var jeg overbevist om, at hvis man ikke kunne klare lugten i bageriet, kunne man da bare daffe af«, skriver chefredaktøren.

Følger flere nye anklager mod [Klager]

Hun har valgt at skrive sit opslag efter, at flere kvinder er gået frem mod anklager mod [Klager] i weekenden.

»[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker«, skriver hun. Og fortsætter:

»Jeg har – og det gør mig flov at tænke over i dag – over årene af og til underholdt med fortællingen i venners lag, fordi historien for mig først og fremmest viste, at den daværende minister/nuværende borgmester var noget af en ’Don Klammo’. Jeg syntes, oprinnet gjorde ham til grin, og jeg har med skam at melde aldrig reflekteret over min egen rolle. Men det har jeg nu«, skriver [Chefredaktør A].

Hun fortsætter:

»For ved at reducere den uacceptable opførsel til en vittighed eller en ’god historie’ (og jeg har mange på lager af den slags), som man kunne underholde med, har jeg givet mit mikroskopiske bidrag til, at opførslen kunne fortsætte år efter år. Jeg gjorde ikke #MeToo-sagen nogen tjeneste – tværtimod gav jeg en seriekrænker carte blanche til at fortsætte, fordi der aldrig var nogen sanktioner, aldrig nogen konsekvenser. »Går den, så går den«, tænkte mange politikere i de år. Og gik den ikke, ja så skete der ikke det mindste. Det gør det så nu med betydelig forsinkelse, og det er ikke et sekund for tidligt«.

DSU-formand følte sig krænket

Forud for mødet om anklagerne om krænkelser mod [Klager] på Københavns Rådhus kom det frem, at en af de i alt syv kvinder, som i dag anonymt er kommet med nye sager, er formanden for DSU i København, [Ungdomsformanden].

Ifølge Politikens politiske redaktør, [Politisk redaktør A], kan [Klager] ikke tvinges til at gå af på mødet. Men han kan selv trække sig.

Det har ikke været muligt at få yderligere kommentarer fra [Chefredaktør A] eller [Klager], der har siddet i møde på Københavns Rådhus siden klokken 18.30. Ifølge politisk redaktør på Jyllands-Posten, [Politisk redaktør B] er [Klager] blevet forelagt [Chefredaktør A]s anklage af avisen, men har hverken be- eller afkræftet episoden.”

I artiklen er der her indsat et screenshot af et Twitter-opslag fra [Politisk redaktør B] med følgende tekst:

”Jeg talte selv med [Chefredaktør A’s Twitter-profilnavn] inden vi udkom med vores første historie fredag aften. Den er også forelagt [Klagers Twitter-profilnavn], som hverken af- eller bekræftede. Sager langt tilbage er svære at dokumentere. Nu har hun selv smidt på facebook [I teksten ses her en ”emoji” af en finger, der peger nedad, hvorefter et screenshot af dele af det omtalte Facebook-opslag fra [Chefredaktør A] fremgår, *Pressenævnet*]:

”Hvad foregår der?”, spørger jeg, og ministeren svarer ”Åh undskyld, jeg bliver bare altid så opstemt af gravide kvinder”.

Og det var det. Nothing more, nothing less.

Jeg har – og det gør mig flov at tænke over i dag – over årene af og til underholdt med fortællingen i venners lag, fordi historien for mig først og fremmest viste, at den daværende minister/nuværende borgmester var noget af en ’Don Klammo’.

Jeg syntes, oprinnet gjorde ham til grin, og jeg har med skam at melde aldrig reflekteret over min egen rolle.

[Her slutter både uddraget fra Facebook-opslaget og Twitter-opslaget, *Pressenævnet*].”

Nederst i artiklen fremgår nu følgende tekst i kursiv:

”Rettelse: I en tidligere version stod der i underoverskriften, at [Chefredaktør A] havde følt sig krænket ved den episode, hun beskriver. Det var ikke tilfældet.”

Øvrige oplysninger

Pressenævnet har fra [Klager] modtaget et screenshot af det omtalte Facebook-opslag, der blev lagt på [Chefredaktør A]s Facebook-profil den 18. oktober 2020 kl. 15.32. Af opslaget fremgår:

”[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker. Han har ganske mange sager på samvittigheden af denne karakter”, lyder det nedenfor fra TV 2’s politiske redaktør, [Politisk redaktør C], der kommenterer denne historie [Nederst i opslaget er der indsat et link til artiklen *”Blev advaret mod [Klager] – sådan undgik*

ung socialdemokrat krænkernes lange arme”, som blev bragt på nyheder.tv2.dk den 18. oktober 2020, *Pressenævnet*], hvor man kan læse om, hvordan unge kvinder fra DSU lærte sig selv små tricks til bedre at manøvrere overfor vanekrænkerne (som der jo i øvrigt er i alle partier og på de fleste arbejdspladser).

Jeg har tænkt virkelig meget over [Klager]; mere end så mange andre af disse sager. Og det skyldes, at jeg selv har en lille historie at føje til i rækken. Den er ikke spektakulær og jeg følte mig ikke selv krænkert tilbage i slutningen af 90’erne, hvor jeg havde [Klager] til bords ved en officiel frokost i København. Jeg var inviteret som repræsentant for [Avis A] – lokationen var et slot (jeg går ud fra, det var Amalienborg, men det kan også have været et ”fint lokale” på Christiansborg) – han var minister. Jeg følte mig heller ikke som offer, for jeg er vokset op i dansk journalistik i 90’erne, og som rigtig mange andre kvinder, der har ”gjort karriere” i det københavnske mediemiljø ([Person A] har fortalt fint om det i Berlingske og [Person B] har også berettet på sin FB-side) følte jeg mig dels som ”en af drengene”, dels var jeg overbevist om, at hvis man ikke kunne klare lugten i bageriet, kunne man da bare daffe af. Frokosten fandt sted i sensommeren eller det tidlige efterår 1996 eller 1998. Om end jeg ikke kan huske årstallet, ved jeg det med sikkerhed, fordi jeg var gravid (og det var jeg begge de år) – min datter er født slut oktober 1996 og min søn i slut november 1998.

Nuvel – vi sidder ved bordet, og pludselig mærker jeg ministerens hånd under bordet, under min kjole, hvor han har anbragt hånden helt oppe ved mit skridt. Instinktivt og noget paf rykker jeg mig væk i ét sæt – vi kender ikke hinanden og havde så vidt jeg husker aldrig talt sammen før.

”Hvad foregår der?”, spørger jeg, og ministeren svarer ”Åh, undskyld, jeg bliver bare altid så opstemt af gravide kvinder”.

Og det var det. Nothing more, nothing less.

Jeg har – og det gør mig flov at tænke over i dag – over årene af og til underholdt med fortællingen i venners lag, fordi historien for mig først og fremmest viste, at den daværende minister/nuværende borgmester var noget af en ’Don Klammo’.

Jeg syntes, optrinnet gjorde ham til grin, og jeg har med skam at melde aldrig reflekteret over min egen rolle.

Men det har jeg nu.

For ved at reducere den uacceptable opførsel til en vittighed eller ”en god historie” (og jeg har mange på lager af den slags), som man kunne underholde med, har jeg givet mit mikroskopiske bidrag til, at opførslen kunne fortsætte år efter år.

Jeg gjorde ikke #metoo sagen nogen tjeneste – tværtimod gav jeg en seriekrænker carte blanche til at fortsætte, fordi der aldrig var nogen sanktioner, aldrig nogen konsekvenser. ”Går den, så går den”, tænkte mange politikere i de år. Og gik den ikke, ja så skete der ikke det mindste. Det gør det så nu med betydelig forsinkelse, og det er ikke et sekund for tidligt.”

Pressenævnet har fra [Klager] modtaget kopi af forskellige skriftlige korrespondancer, som hans søn, [Sønnen], i dagene efter artiklens offentliggørelse havde med forskellige personer på Politiken.

Den 19. oktober 2020 havde [Sønnen] og journalisten bag artiklen en korrespondance på i alt syv mails, hvoraf den første blev sendt af [Sønnen] kl. 08.33, og den sidste blev sendt, ligeledes af [Sønnen], kl. 16.35. Af korrespondancen fremgår blandt andet, at [Sønnen] i sin tredje mail til journalisten skrev:

”Nu er der i skrivende stund selvfølgelig ikke meget kadaver at suge i, og du skal vel flakse videre – men få lige styr på din tekst. Du skriver:

”Chefredaktør [Chefredaktør A] følte sig krænket” i underrubrikken. Længere nede skriver du så:

”**Følte sig ikke krænket.** Hun understreger, at »jeg følte mig ikke selv krænket« af episoden.”

Hvad misforstår jeg? Jeg har nu downloadet artiklen. Skal vi virkelig tage den her videre?”

Hvortil journalisten svarede:

”Du gør, som du vil.... Som sagt at det jo svært at redegøre for, hvorfor [Chefredaktør A] i sit EGET opslag på FB modsiger sig selv. Jeg har som tidligere nævnt blot citeret hende. Men tag det endelig til FN, Nato og hvad du ellers kan komme i tanke om. Det er jo en kolossal vigtig sag.”

Den 21. oktober 2020 kl. 13.53 rettede [Sønnen] henvendelse til Politikens politiske redaktør og skrev i den forbindelse blandt andet følgende:

”Hermed klage over [Journalisten] ([Journalisten])

Jeg er desværre nødt til at skrive til dig, da min korrespondance (som er videresendt herunder) med din underordnede journalist [Journalisten], ikke førte til den vigtige korrektion.

Jeg beder om, at få indsat et "ikke" i underrubrikken på denne artikel

<https://politiken.dk/indland/politik/art7964980/>

[Journalisten] påstår han bare citerer et FB-opslag. Hele opslaget tekst er vedhæftet og citerer markeret.

[...]

Politikens politiske redaktør videresendte henvendelsen til Læsernes Redaktør på Politiken, der kl. 15.14, fortsat den 21. oktober 2020, skrev følgende til [Sønnen]:

”Jeg har fået din henvendelse gennem [Politisk redaktør A], og jeg har ændret underrubrikken på artiklen, så den afspejler de faktiske forhold og ikke gengiver de åbenbart modstridende oplysninger i Facebookopslaget.”

Herefter fortsatte [Sønnen]s korrespondance med Læsernes Redaktør, ligesom han igangsatte en korrespondance med Politikens chefredaktion. I en mail den 22. oktober 2020 til Politikens ansvarshavende chefredaktør og redaktionschef skrev [Sønnen] således blandt andet følgende:

”[...]

Selvom jeg stadig var indigneret over denne alvorlige fejl og havde nogle ubesvarede spørgsmål, gik jeg egentlig ud fra at sagen sluttede i går, da jeg, af Læsernes Redaktør [Læsernes Redaktør], fik af vide, at artiklen er blevet ændret:

”...så den afspejler de faktiske forhold og ikke gengiver de åbenbart modstridende oplysninger i Facebookopslaget.”

Men så kontakter [Journalisten] mig på min private mail og skriver:

”Hej [Sønnen]

Hold dog op, jeg håber, at du har andre lige så vigtige ting i din hverdag.... Det er dog utroligt så meget energi, du lægger i at få mig idømt en eller anden straf. For at have citeret [Chefredaktør A] korrekt. Til din orientering til næste gang, du finder noget at klage over, er [Politiske redaktør A] på ingen måde min overordnede. Han har, som du med meget stor sandsynlighed har set, sendt din såkaldte klage (rettelse var ikke stærkt nok) videre til Læsernes Redaktør. Som – det har du selvsagt også set med dit forstørrelsesglas – har ændret min underrubrik. Det har jeg til din orientering klaget over, da der ikke var nogen fejl i den fra starten. At du har travlt med at beskyldte mig for at have for travlt og at tænke på click hører hjemme i komikkens verden, men lad det ligge. Håber du er tilfreds med din meget ærefulde og vigtige indsats.”

Mailen lægger nye spørgsmål til dem, jeg stadig ikke har fået svar på, og som jeg beder at kunne få opklaret med denne mail:

[...]

Og så de andre spørgsmål:

[...]

- Bør artiklen fjernes?

[...]”

Mailen blev den 24. oktober 2020 besvaret af den journalistiske chefredaktør på Politiken, som blandt andet skrev:

”[...]

Vi fjerner af princip ikke artikler på politiken.dk af publicistiske grunde, og fordi artikler ofte vil kun søges frem på nettet.

Derfor fjerner vi ikke den pågældende artikel. Fejlen er rettet.

Ved meget alvorlige fejl og rettelser vil det fremgå i kursiv i toppen af artiklen, hvornår artiklen er blevet rettet, og hvad der er blevet rettet. Det er Læsernes Redaktør, der vurderer, om fejlen skal deklareres i toppen af artiklen.

Den konkrete artikel byggede på [Chefredaktør A]s facebookopslag og andre offentlige tilgængelige oplysninger på en ekstrem travl søndag for nyhedsberedskabet. Vi

prioriterede ikke en selvstændig opfølgning på artiklen, da den [blev] overskygget af, at [Klager] efterfølgende holdt pressemøde.

Det er min klare opfattelse, at [Chefredaktør A]-artiklen, der også blev bragt i andre medier, ikke har haft nogen betydning for [Klager]s exit som overborgmester. Det var de unge socialdemokratiske kvinder, der udtalte sig om deres oplevelser i Jyllands-Posten, der havde størst betydning.
[...]"

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 1. november 2020.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

God presseskik

Forelæggelse

[Klager] har anført, at den påklagede artikel på en række punkter er i strid med god presseskik, og at Politikens journalistiske dækning var medvirkende til hans afgang den 19. oktober 2020 som overborgmester i Københavns Kommune og næstformand i Socialdemokratiet.

Artiklen indeholder ingen udtalelser fra eksperter eller vidner, ligesom der hverken er kommentarer fra [Chefredaktør A] eller [Klager].

Den 18. oktober 2020 kl. 20.47 skrev journalisten en mail til [Klager]s pressechef og bad om eventuelle kommentarer til [Chefredaktør A]s Facebook-opslag. På dette tidspunkt sad [Klager] i et vigtigt møde, og klagers pressechef havde ualmindelig travlt den pågældende aften og så først mailen mange dage senere. Journalisten fulgte ikke op eller sikrede sig, at mailen var modtaget.

I slutningen af den påklagede artikel fremgår følgende:

”Det har ikke været muligt at få yderligere kommentarer fra [Chefredaktør A] eller [Klager], der har siddet i møde på Københavns Rådhus siden klokken 18.30. Ifølge politisk redaktør på Jyllands-Posten, [Politisk redaktør B] er [Klager] blevet forelagt [Chefredaktør A]s anklage af avisen, men har hverken be- eller afkræftet episoden.”

Journalisten har således været bekendt med, at det ikke var muligt for [Klager] at besvare anklagen, da han sad i møde. Alligevel blev artiklen offentliggjort samme aften kl. 22.16 og dermed med en svartid på 1 time og 29 minutter for en meget grov, ubevidnet og ensidig anklage. Politiken har derfor klart handlet i strid med punkt A.3 i de vejledende presseetiske regler i forhold til at give [Klager] rimelig tid til at svare på så skadelig og agtelsesforringende en artikel. Oplysningen fra Jyllands-Postens journalist giver i øvrigt ingen yderligere afdækning af anklager eller efterprøvelse af [Chefredaktør A]s anklage i Politikens artikel.

Korrekt information

[Klager] har anført, at den påklagede artikel alene beror på journalistens ukritiske gengivelse af et Facebook-opslag fra [Chefredaktør A]s private Facebook-profil.

En kuriøs men vigtig detalje man kan knytte hertil, er det faktum, at samme [Chefredaktør B], som i dag er ansvarshavende chefredaktør for Politiken, i sin tid som chefredaktør for [Avis B] opsagde samarbejdet med [Chefredaktør A] på grund af flere sager om hendes troværdighed som journalist. I artiklen ”[Avis B] inddraget i sag om plagiat”, bragt på [Avis B].dk den 18. december 2015, fremgår således følgende udtalelser fra [Chefredaktør B]:

”»Det er et spørgsmål om tillid. Og når vi ikke har den, må vi reagere på den. Det er inde i kernen af det, man skal kunne stole på,«

[...]

»Vi skal på baggrund af dette også vende kritikken mod os selv. Vores kontrol har tydeligvis ikke været god nok, og det må vi arbejde på at forbedre. Vi har desuden iværksat en intern undersøgelse af [Chefredaktør A]s artikler. Alt sammen er vores forsøg på at genoprette tilliden mellem [Avis B] og vores læsere,« siger han [[Chefredaktør B], *Pressenævnet*].”

I nærværende sag står [Chefredaktør A]s troværdighed altså så højt hos Politiken og [Chefredaktør B], at man ukritisk bringer hendes ord fra et Facebook-opslag, og sågar mener at kunne tolke sig frem til mellemliggende konklusioner på samme spinkle grundlag.

[Chefredaktør A] husker hverken, hvor den pågældende situation skulle have fundet sted eller hvornår, men hun husker ordret, hvad [Klager] skulle have sagt. Det, [Chefredaktør A] påstår, at [Klager] skulle have sagt, bliver brugt som et citat i artiklens overskrift, hvilket er dybt kritisabelt.

Endvidere indeholder artiklen flere fejl.

Mest centralt fremgik det ved offentliggørelsen både i underrubrikken og i selve artiklen, at [Chefredaktør A] skulle have anklaget [Klager] for en krænkelse/krænkende adfærd. Dette står i diametral modsætning til [Chefredaktør A]s Facebook-opslag, hvoraf det ordret fremgår, at [Chefredaktør A] hverken følte sig krænket eller som et offer. Hun har tydeligvis mere venner og veninder med at fortælle historien i sociale sammenhænge og negligerer den i Facebook-opslaget som ”Nothing more. Nothing less.”

Det må være grundlæggende, at en krænkelse sker hos den krænkede. Det er ikke en tolkning af andre eller af pressen. Det må anses for at have været særdeles væsentligt og muligt at få klarlagt, hvorvidt [Chefredaktør A] i dag betragter den påståede hændelse som en krænkelse eller ej. Det står dog hen i det uvisse, og det er Politikens tolkning, at [Chefredaktør A] i dag skulle betragte den omtalte hændelse som en krænkelse. Det er ikke et citat fra [Chefredaktør A]. Og dermed har journalisten og Politiken handlet i strid med punkt A.1 i de vejledende regler om god presseskik, som fastslår, at medierne skal bringe korrekt information.

I øvrigt er det et klart eksempel på, hvordan Politiken opererer lemfældigt med fakta og citering, at avisen under Pressenævnsagen har anført, at det ”er stærkt grænseoverskridende uden videre at beføle sin borddame i skridtet”. [Chefredaktør A] har på intet tidspunkt anklaget [Klager] for denne endnu grovere anklage. Det korrekte citat fra Facebook-opslaget er ”[...] hvor han har anbragt hånden helt oppe ved mit skridt [...]”. Det er yderst kritisabelt og foruroligende, at Politiken ikke kan citere korrekt, men i stedet overdriver.

I artiklen fremgår endvidere et citat fra Facebook-opslaget, som fremstår som om, det er [Chefredaktør A], der udtaler sig om [Klager]:

”Hun har valgt at skrive sit opslag efter, at flere kvinder er gået frem mod anklager mod [Klager] i weekenden.
»[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker«, skriver hun.
Og fortsætter: [...]”

Det fremgår imidlertid af Facebook-opslaget, at [Chefredaktør A] her har citeret politisk redaktør på TV 2, [Politisk redaktør C]:

””[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker. Han har ganske mange sager på samvittigheden af denne karakter”, lyder det nedenfor fra TV 2’s politiske redaktør, [Politisk redaktør C]”

Efterfølgende berigtigelse

[Klager] har oplyst, at hans søn, [Sønnen], om morgenen den 19. oktober 2020 opdagede den påklagede artikel på politiken.dk.

[Sønnen] rettede på dette tidspunkt henvendelse til journalisten bag artiklen og bad ham rette teksten, hvilket journalisten afviste. Med henvisning til Politikens bemærkninger under Pressenævnsagen har [Klager] oplyst, at hans søn i den forbindelse handlede på egne vegne og ikke på vegne af klager.

I mellemtiden trak [Klager] sig fra sine poster som overborgmester i Københavns Kommune og næstformand i Socialdemokratiet. Dette bl.a. på grund af den hastige presse- og medie-dækning og umuligheden i at nå at besvare henvendelser og korrigere fejl og mangler i de publicerede materialer i samme tempo. Således kunne hverken [Klager] eller hans pressechef i den pågældende weekend nå at reagere på alle henvendelser fra journalister.

Efter nogle mails frem og tilbage den 19. oktober 2020 mellem [Klager]s søn og journalisten, hvor journalisten fastholdt ikke at ville korrigere fejlen i artiklen, besluttede [Klager]s søn den 21. oktober 2020 kl. 13.53 sig for at skrive til Politikens politiske redaktør, som videre-sendte klagen til Læsernes Redaktør på Politiken.

Med henvisning til mailkorrespondancen mellem [Klager]s søn og journalisten bag artiklen har [Klager] anført, at Politikens oplysning under Pressenævns sagen om, at det var kommunikationsproblemer, der var skyld i, at der gik to dage, før Læsernes Redaktør modtog klagen, ikke kan stå som forklaring. Det fremgår således af journalistens mails til [Klager]s søn, herunder i følgende udsagn:

”Men tag det endelig til FN, Nato og hvad du ellers kan komme i tanke om. Det er jo en kolossal vigtig sag.”,

at han åbenlyst ikke havde lyst til at videregive klagen. Berigtigelsen skete også først, da [Klager]s søn selv kontaktede Politiken igen den 21. oktober 2020.

Den 21. oktober 2020 kl. 15.14 bekræftede Læsernes Redaktør, at han havde rettet underbrikken med følgende bemærkning ”[...] så den afspejler de faktiske forhold”. I den forbindelse blev der imidlertid ikke indsat en bemærkning i artiklen for at gøre læserne opmærksom på, at artiklen var blevet rettet.

Læsernes Redaktør undlod desuden at konsekvensrette selve artiklen, hvor der som indledning stadig fremgår følgende:

”Mens [Klager] (S) kæmper for sit politiske liv på et skæbnemøde på Københavns Rådhus, træder endnu en kvinde frem med anklager om krænkelse mod overborgmesteren.”

Dette gjorde [Klager]s søn Læsernes Redaktør og Politikens chefredaktion opmærksom på i en mail af 22. oktober 2020, ligesom han påpegede, at andre medier kunne have citeret fra den fejlbehæftede artikel. Det har vist sig, at blandt andet Femina og Alt for damerne har citeret den påklagede artikel, og begge steder står det som om, at [Chefredaktør A] anklager [Klager] for krænkelse. Samtidig forstår begge journalister i begge medier Politikens påklagede artikel som et interview med [Chefredaktør A].

Mailen blev den 24. oktober 2020 besvaret af en chefredaktør på Politiken, som blandt andet skrev:

”Den konkrete artikel byggede på [Chefredaktør A]s facebookopslag og andre offentlige tilgængelige oplysninger på en ekstrem travl søndag for nyhedsberedskabet. Vi prioriterede ikke en selvstændig opfølgning på artiklen, da den [blev] overskygget af, at [Klager] efterfølgende holdt pressemøde.

Det er min klare opfattelse, at [Chefredaktør A]-artiklen, der også blev bragt i andre medier, ikke har haft nogen betydning for [Klager]s exit som overborgmester. Det var de unge socialdemokratiske kvinder, der udtalte sig om deres oplevelser i Jyllands-Posten, der havde størst betydning.”

Hertil har [Klager] anført, at det er dybt beskæmmende, at travlhed bliver brugt som et argument for de åbenlyse fejl i artiklen. Det må aldrig ske, at basale journalistiske principper og god presseskik tilsidesættes.

Samtidig skal et medie, når det bliver gjort opmærksom på en fejl, konsekvensrette artiklen og undersøge, hvilke andre medier, der har viderebragt historien. I dette tilfælde har andre medier ikke bare omtalt sagen men specifikt refereret til Politikens fejlbehæftede artikel.

Det er i øvrigt ikke korrekt, at artiklen ikke har haft betydning for [Klager]s exit. Den lægger sig op ad en række af uunderbyggede påstande og anklager i diverse artikler og medier, og det er netop denne form for pressedækning, der indgik i [Klager]s beslutning om at træde tilbage.

Sletning – punkt B.8

[Klager] har henvist til ovenstående synspunkter og anført, at den påklagede, fejlbehæftede artikel skal slettes.

I forbindelse med berigtigelsen og Pressenævns sagen har Politiken alene indsat følgende tekst nederst i artiklen:

”Rettelse: I en tidligere version stod der i underoverskriften, at [Chefredaktør A] havde følt sig krænkede ved den episode, hun beskriver. Det var ikke tilfældet.”

Med afsæt i samtlige de beklagelser, der er fremkommet i Politikens bemærkninger under Pressenævns sagen, og som henviser til redaktionelle, journalistiske og organisatoriske fejl begået i forbindelse med artiklens offentliggørelse, vil det imidlertid være rimeligt, at artiklen fjernes.

2.2 Politikens synspunkter

God presseskik

Forelæggelse

Politiken har indledningsvist beklaget, at det ikke lykkedes at høre [Klager] inden offentliggørelsen af den påklagede artikel.

Hertil har avisen bemærket, at [Klager] ikke tidligere har henvendt sig til Politiken. [Klager]s søn gjorde på intet tidspunkt under sin korrespondance med redaktionen og med Læsernes Redaktør opmærksom på, at han handlede på klagers vegne, hvis det var tilfældet. Det havde i givet fald naturligvis været muligt at få tilføjet [Klager]s fremstilling af sagen.

Som anført ovenfor er beklageligt, at det ikke lykkedes redaktionen at få [Klager]s kommentar til episoden, idet klagers pressesekretær åbenbart først tjekkede sin mail nogle dage efter Politikens henvendelse. Redaktionen gør i artiklen opmærksom på, at [Klager] var forhindret i at kommentere sagen, fordi han sad i møde på Københavns Rådhus på grund af en lang række krænkelsesklager mod ham fra unge kvinder. Samtidig fremgår det, at Jyllands-Posten

havde foreholdt [Klager] [Chefredaktør A]s anklager, og at han ikke havde ønsket at be- eller afkræfte hendes fremstilling.

Korrekt information

Politiken har anført, den i artiklen fejlagtige gengivelse af [Chefredaktør A]s Facebook-opslag må betragtes som en mindre fejl.

Det er således rigtigt, at [Chefredaktør A] efter eget udsagn ikke følte sig krænket på tidspunktet for den beskrevne episode, som det ellers fremgik af den oprindelige underrubrik. Det fremgår dog samtidig af hendes opslag på Facebook, at hun i dag helt åbenlyst mener, at der var tale om en krænkelse, og at hun fortryder, at hun i årevis har slået begivenheden hen og underholdt med sagen for at begrunde, at [Klager] efter hendes mening er en 'Don Klammo', som hun udtrykker det.

Det er helt åbenlyst, at [Chefredaktør A] mener, at der er sket en krænkelse. Når hun i sit opslag på Facebook skriver, at 'jeg følte mig ikke krænket', er der tydeligvis tale om den opfattelse, hun havde på tidspunktet for den påståede episode – i de år, da seksuelle krænkelser blev bagatelliseret og opfattet som noget, man som kvinde i mediebranchen blot måtte acceptere. Politiken har henvist til følgende i [Chefredaktør A]s Facebook-opslag:

”Jeg følte mig heller ikke som offer, for jeg er vokset op i dansk journalistik i 90’erne, og som rigtig mange andre kvinder, der har ’gjort karriere’ i det københavnske mediemiljø ([Person A] har fortalt fint om det i Berlingske og [Person B] har også berettet på sin FB-side) følte jeg mig dels som ’en af drengene’, dels var jeg overbevist om, at hvis man ikke kunne klare lugten i bageriet, kunne man da bare daffe af.”

Politiken har endvidere henvist til følgende afsnit og anført, at [Chefredaktør A] her selv omtaler [Klager] som ’en seriekrænker’:

”Jeg gjorde ikke #MeToo-sagen nogen tjeneste – tværtimod gav jeg en seriekrænker carte blanche til at fortsætte, fordi der aldrig var nogen sanktioner; aldrig nogen konsekvenser. ”Går den, så går den”, tænkte mange politikere i de år. Og gik den ikke, ja så skete der ikke det mindste. Det gør det så nu med betydelig forsinkelse, og det er ikke et sekund for tidligt.”

[Klager] mener, at det er forkert, når der i den påklagede artikel står, at *”Mens [Klager] kæmper for sit politiske liv på Københavns Rådhus, træder endnu en kvinde frem med anklager om krænkelser mod overborgmesteren.”*

Det er imidlertid en korrekt fremstilling af de faktiske forhold, og den passage i artiklen er derfor ikke ændret. Det er helt åbenlyst, at hvis episoden har fundet sted, som [Chefredaktør A] beskriver den, er der tale om krænkende adfærd fra klagers side. Det burde være indlysende, at det er stærkt grænseoverskridende uden videre at beføle sin borddame i skridtet.

Efterfølgende berigtigelse

Politiken har beklaget, at kommunikationsproblemer på redaktionen gjorde, at [Klager]s søns anmodning om at få ændret underrubrikken på artiklen først søndag den 21. oktober 2020 kom frem til Læsernes Redaktør, der står for at rette fejl og misforståelser. Derefter blev underrubrikken omgående rettet. Desværre blev artiklen ved en fejl ikke tilføjet en bemærkning om, at rettelsen havde fundet sted, men det er efterfølgende sket.

I tilfælde af alvorlige fejl bringer redaktionen en selvstændig, ny artikel for at sikre sig, at læserne bliver opmærksomme på, at en tidligere artikel har været fejlbehæftet. I det aktuelle tilfælde var der, som anført ovenfor, imidlertid tale om en mindre fejl.

Politiken har herefter henvist til Pressenævnets kendelse i sag nr. 13-70-00479 og anført, at det er Politiken uvedkommende, at andre medier har omtalt sagen.

Sletning – punkt B.8

Med henvisning til ovenstående synspunkter har Politiken afvist at slette den påklagede artikel.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Anja Lundberg Andersen, Ulrik Holmstrup og Marlene Borst Hansen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker, at det følger af medieansvarslovens § 12, at redaktøren er ansvarlig for indholdet af en artikel eller udtalelse, som har været bragt navngiven i et andet massemedie, og som gengives i redaktørens skrift. I det omfang den påklagede artikel fra Politiken er blevet gengivet i andre medier, er det således disse mediers redaktører, der er ansvarlige for gengivelserne.

Pressenævnet bemærker endvidere, at det følger af medieansvarslovens § 34, at ”massemedierne indhold og handlemåde” skal være i overensstemmelse med god presseskik. Det er således mediet og ikke den enkelte journalist eller skribent, som er part i Pressenævnets sag, og det er redaktøren, der eventuelt pålægges at offentliggøre en kendelse fra Pressenævnet efter medieansvarslovens § 49.

*God presseskik**Forelæggelse*

[Klager] har klaget over, at Politiken har bragt krænkende og skadelige oplysninger om ham, som han ikke fik mulighed for at forholde sig til i rimelig tid inden offentliggørelsen.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A.3.

Pressenævnet finder, at artiklen indeholder oplysninger, som kan være skadelige, krænkende og virke agtelsesforringende for [Klager]. Oplysningerne skulle derfor forelægges for ham inden offentliggørelsen.

Pressenævnet har på baggrund af sagens oplysninger lagt til grund, at opslaget fra [Chefredaktør A], som er omtalt i den påklagede artikel, blev lagt på Facebook den 18. oktober 2020 kl. 15.32, og at journalisten bag artiklen samme aften kl. 20.47 i en mail til [Klager]s daværende pressechef bad hende om [Klager]s eventuelle kommentarer til Facebook-opslaget, uden at journalisten i mailen angav en svarfrist til pressechefen. Nævnet har endvidere lagt til grund, at artiklen blev bragt på politiken.dk senere samme aften kl. 22.16 uden, at journalisten havde modtaget svar på sin mail til [Klager]s pressechef.

I artiklen fremgår i stedet følgende:

”Det har ikke været muligt at få yderligere kommentarer fra [Chefredaktør A] eller [Klager], der har siddet i møde på Københavns Rådhus siden klokken 18.30. Ifølge politisk redaktør på Jyllands-Posten, [Politisk redaktør B] er [Klager] blevet forelagt [Chefredaktør A]s anklage af avisen, men har hverken be- eller afkræftet episoden.”

Oplysningen fra politisk redaktør på Jyllands-Posten, [Politisk redaktør B], er i artiklen ledsaget af et screenshot af et Twitter-opslag fra hende, hvori samme udsagn fremgår.

Pressenævnet finder på den ene side, at journalistens spørgsmål til [Klager] via pressechefen var af en karakter, som det burde være muligt for [Klager] at besvare uden længere forberedelsestid. På den anden side finder nævnet, at Politikens forsøg på forelæggelse var illusorisk, da mailen blev sendt, selv om journalisten vidste, at [Klager] sad i møde på Københavns Rådhus, og artiklen blev offentliggjort allerede halvanden time efter afsendelsestidspunktet. Nævnet finder herefter, at Politiken ikke gjorde et tilstrækkeligt forsøg på at indhente [Klager]s kommentarer til beskyldningerne, og nævnet udtaler kritik.

Korrekt information og overskrifters dækning

[Klager] har klaget over, at artiklen, herunder artiklens overskrift, indeholder ukorrekt information.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte. Overskrifter og mellemrubrikker skal i form og indhold have dækning i den pågældende artikel eller udsendelse, jf. punkt A.1 og A.6.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

[Klager] har klaget over, at Politiken i artiklens overskrift, ”*Ny anklage mod [Klager]: »Jeg bliver så opstemt af gravide kvinder«*”, har citeret ham for noget, som [Chefredaktør A] har påstået, at han sagt.

Af det omtalte Facebook-opslag fra [Chefredaktør A], som Pressenævnet har modtaget i kopi fra [Klager], fremgår blandt andet følgende:

”[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker. Han har ganske mange sager på samvittigheden af denne karakter”, lyder det nedenfor fra TV 2’s politiske redaktør, [Politisk redaktør C], der kommenterer denne historie, hvor man kan læse om, hvordan unge kvinder fra DSU lærte sig selv små tricks til bedre at manøvrere overfor vanekrænker (som der jo i øvrigt er i alle partier og på de fleste arbejdspladser).

Jeg har tænkt virkelig meget over [Klager]; mere end så mange andre af disse sager. Og det skyldes, at jeg selv har en lille historie at føje til i rækken. Den er ikke spektakulær og jeg følte mig ikke selv krænket tilbage i slutningen af 90’erne, hvor jeg havde [Klager] til bords ved en officiel frokost i København. [...]

Jeg følte mig heller ikke som offer, for jeg er vokset op i dansk journalistik i 90’erne, og som rigtig mange andre kvinder, der har ”gjort karriere” i det københavnske mediemiljø ([...]) følte jeg mig dels som ”en af drengene”, dels var jeg overbevist om, at hvis man ikke kunne klare lugten i bageriet, kunne man da bare daffe af.

[...]

Nuvel – vi sidder ved bordet, og pludselig mærker jeg ministerens hånd under bordet, under min kjole, hvor han har anbragt hånden helt oppe ved mit skridt. Instinktivt og noget paf rykker jeg mig væk i ét sæt – vi kender ikke hinanden og havde så vidt jeg husker aldrig talt sammen før.

”Hvad foregår der?”, spørger jeg, og ministeren svarer ”Åh, undskyld, jeg bliver bare altid så opstemt af gravide kvinder”.

Og det var det. Nothing more, nothing less.

Jeg har – og det gør mig flov at tænke over i dag – over årene af og til underholdt med fortællingen i venners lag, fordi historien for mig først og fremmest viste, at den daværende minister/nuværende borgmester var noget af en ’Don Klammo’.

Jeg syntes, oprinnet gjorde ham til grin, og jeg har med skam at melde aldrig reflekteret over min egen rolle.

Men det har jeg nu.

For ved at reducere den uacceptable opførsel til en vittighed eller ”en god historie” (og jeg har mange på lager af den slags), som man kunne underholde med, har jeg givet mit mikroskopiske bidrag til, at opførslen kunne fortsætte år efter år.

Jeg gjorde ikke #metoo sagen nogen tjeneste – tværtimod gav jeg en seriekrænker carte blanche til at fortsætte, fordi der aldrig var nogen sanktioner, aldrig nogen konsekvenser. ”Går den, så går den”, tænkte mange politikere i de år. Og gik den ikke, ja så skete der ikke det mindste. Det gør det så nu med betydelig forsinkelse, og det er ikke et sekund for tidligt.”

Pressenævnet finder, at det som udgangspunkt ligger inden for mediets redigeringsret, at Politiken har valgt at anvende et citat fra det omtalte Facebook-opslag i artiklens overskrift. Nævnet finder imidlertid, at det anvendte citat er krænkende og skadeligt for [Klager], hvorfor Politiken har handlet i strid med god presseskik ved at bringe den påklagede overskrift uden at have efterprøvet udsagnet for kilden og uden forudgående forelæggelse for [Klager]. Nævnet udtaler kritik.

[Klager] har også klaget over, at der i artiklens oprindelige underrubrik stod følgende: *”Chefredaktør [Chefredaktør A] følte sig krænket af den daværende justitsminister til en officiel frokost i 1990’erne. [...]”*, samt at der i artiklens indledning fremgår: *”Mens [Klager] (S) kæmper for sit politiske liv på et skæbnemøde på Københavns Rådhus, træder endnu en kvinde frem med anklager om krænkelser mod overborgmesteren.”*

Pressenævnet finder, at udsagnet i artiklens oprindelige underrubrik om, at [Chefredaktør A] *”følte sig krænket”*, ikke er en korrekt gengivelse af oplysningerne i det omtalte Facebook-opslag. Således fremgår det klart af opslaget, at *”[...] jeg følte mig ikke selv krænket tilbage i slutningen af 90’erne [...]”*.

Nævnet har på baggrund af sagens oplysninger lagt til grund, at Politiken den 21. oktober 2020 ændrede underrubrikken. Politiken har under Pressenævns sagen oplyst, at en kommunikationsfejl var skyld i, at rettelsen ikke skete tidligere. Nævnet finder, at den fejlagtige gengivelse i den oprindelige underrubrik var krænkende og skadelig for [Klager], og nævnet udtaler kritik.

Oplysningen i artiklens indledning om, at endnu en kvinde træder frem med *”anklager om krænkelser”*, finder Pressenævnet, fremstår som Politikens subjektive vurdering af, hvordan [Chefredaktør A] i dag betragter hændelsen, som hun har omtalt i Facebook-opslaget. Samtidig finder nævnet, at Politikens vurdering har dækning i Facebook-opslaget, hvor [Chefredaktør A] om [Klager] blandt andet har skrevet, at *”tværtimod gav jeg en seriekrænker carte blanche til at fortsætte”*. Nævnet udtaler ikke kritik.

[Klager] har også klaget over, at følgende udsagn i artiklen ukorrekt fremstår som værende et udsagn fra [Chefredaktør A]:

»[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker«, skriver hun.»

Pressenævnet har på baggrund af sagens oplysninger lagt til grund, at ovenstående udsagn fremgår i følgende sammenhæng i [Chefredaktør A]s Facebook-opslag:

”[Klager] viser sig jo at være det, man kunne kalde en vanekrænker. Han har ganske mange sager på samvittigheden af denne karakter”, lyder det nedenfor fra TV 2’s politiske redaktør, [Politisk redaktør C],”

Nævnet finder, at den ukorrekte gengivelse i artiklen ikke i sig selv kan betragtes som krænkende i sammenhængen, da [Chefredaktør A], som nævnt ovenfor, i Facebook-opslaget selv har omtalt [Klager] som en ”seriekrænker”. Nævnet udtaler ikke kritik.

Efterfølgende berigtigelse

[Klager] har klaget over, at Politikens efterfølgende berigtigelse af artiklen har været utilstrækkelig.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at berigtigelse af urigtige meddelelser skal finde sted på redaktionens eget initiativ, hvis og så snart kendskab til fejl af betydning i de bragte meddelelser indgår. Berigtigelsen skal foretages i en sådan form, at læserne, lytterne eller seerne får klar mulighed for at blive opmærksom på berigtigelsen, jf. punkt A.7.

Pressenævnet har på baggrund af sagens oplysninger lagt til grund, at [Klager]s søn den 19. oktober 2020 rettede henvendelse til journalisten bag artiklen med en klage over artiklens indhold. I løbet af dagen den 19. oktober 2020 udvekslede [Klager]s søn og journalisten syv mails, hvoraf det fremgår, at journalisten afviste at ændre i den påklagede artikel. Den 21. oktober 2020 rettede [Klager]s søn herefter henvendelse til den politiske redaktør på Politiken, som sendte henvendelsen videre til Læsernes Redaktør, der samme eftermiddag ændrede artiklens underrubrik. Politiken har i forbindelse med Pressenævns sagen oplyst, at artiklen på daværende tidspunkt ved en fejl ikke blev tilføjet en bemærkning om, at den var blevet rettet, men at dette efterfølgende er sket. Således fremgår nu følgende bemærkning nederst i den påklagede artikel:

”Rettelse: I en tidligere version stod der i underoverskriften, at [Chefredaktør A] havde følt sig krænkede ved den episode, hun beskriver. Det var ikke tilfældet.”

Ved først efter flere henvendelser at have rettet artiklen og ved først på et igen senere tidspunkt at have tilføjet en bemærkning til artiklen om, at den er blevet rettet, finder Pressenævnet, at Politikens berigtigelse ikke blev bragt så snart Politiken fik kendskab til en fejl af betydning, ligesom berigtigelsen den 21. oktober ikke blev foretaget på en sådan måde, at læserne blev gjort tilstrækkeligt opmærksomme herpå. Nævnet udtaler kritik.

Sletning – punkt B.8

[Klager] har klaget over, at Politiken har afvist at slette den påklagede artikel fra politiken.dk.

Generelt om punkt B.8

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, som er offentliggjort i digitale medier, ofte vil være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning til mediet kan tilgængeligheden af sådanne tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger hindres, i det omfang det er muligt og skønnes rimeligt, jf. punkt B.8.

Medier kan afindeksere, dvs. ændre instruksen til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af B.8 i de vejledende regler og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksring, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

Den konkrete sag

Artiklen omtaler et Facebook-opslag, hvor [Chefredaktør A] anklager [Klager] for ved en episode i slutningen af 1990'erne at have været nærgående over for hende.

Pressenævnet finder, at artiklens oplysninger isoleret set må anses for følsomme og private for [Klager].

Efter en samlet afvejning finder nævnet imidlertid, at der ikke er tungtvejende grunde, der taler for, at indholdet af artiklen er af en sådan karakter, at det skønnes rimeligt at hindre tilgængeligheden heraf. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at [Klager] er en offentlig person, som derfor må tåle en mere nærgående omtale end andre. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at omtalen må anses for at have offentlig interesse.

Nævnet udtaler derfor ikke kritik af Politiken for ikke at have slettet artiklen på politiken.dk.

Offentliggørelse af Pressenævnets kendelse

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Politiken at offentliggøre følgende til Pressenævnets logo som illustration:

”[rubrik]

Pressenævnet kritiserer Politiken.

[underrubrik]

Daværende overborgmester i København [Klager] fik ikke forelagt alvorlige anklager, inden Politiken bragte dem.

[tekst]

I forbindelse med omtalen af en række MeToo-anklager mod [Klager] bragte Politiken i oktober en artikel baseret på et Facebook-opslag. I opslaget beskrev en kvinde, hvordan [Klager], mens han var minister, havde befølt hende på låret i forbindelse med en officiel frokost.

Politiken forsøgte at indhente en kommentar fra [Klager] via mail. Politiken var vidende om, at [Klager] sad i møde på det pågældende tidspunkt, men valgte alligevel at bringe artiklen halvanden time senere.

Pressenævnet kritiserer Politiken for ikke reelt at give [Klager] mulighed for at kommentere de alvorlige anklager. Samtidig kritiserer Pressenævnet Politiken for at have bragt en fejlagtig underbrik, samt for ikke tilstrækkeligt hurtigt og tydeligt at foretage rettelse af den efterfølgende erkendte fejl.

Pressenævnet har pålagt os at bringe ovennævnte meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på pressenaevnet.dk”

Offentliggørelse af nævnets kendelse skal ske snarest på de af mediets platforme, hvor den påklagede artikel har været bragt. Offentliggørelse skal bestå i en selvstændig artikel med Pressenævnets logo som illustration. Artiklen skal prioriteres, f.eks. med placering på en forside i mindst et døgn efter kritikens offentliggørelse. Pressenævnets offentliggørelses-tekst skal bringes uden reklamer i teksten.

Endvidere skal denne artikel være offentligt tilgængelig som en selvstændig artikel i overensstemmelse med prioriteringen af den påklagede artikel, og i en periode svarende til den periode, hvor den påklagede artikel har været tilgængelig.

Endelig skal der oprettes et link med teksten ”Pressenævnet har udtalt kritik af artiklen” direkte til nævnets kendelse på www.pressenaevnet.dk ved starten af brødteksten i den påklagede artikel, hvis den fortsat er tilgængelig på hjemmesiden og ikke er ændret på de punkter, hvor nævnet har udtalt kritik.

Skrifttype og layout bør svare til den opsætning, der i øvrigt anvendes af mediet.